

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok IX.

WARSZAWA, DNIA 30 STYCZNIA 1932 R.

Nr. 2.

TREŚĆ:

	str.		str.
Ruch służbowy	11	Zamieszczanie imion i nazwisk pracowników w zapotrzebo-	
Walne Zebranie Akcjonariuszów Banku Polskiego	11	waniach na płaszcze ochronne	13
Wycofanie z obiegu srebrnych monet W. M. Gdańska	12	Uzupełnienie spisu telefonów Banku Polskiego	13
Przyjmowanie poleceń przekazów zagranicznych w walutach, nienotowanych w depeszy kursowej	12	Zmiana w urzędowej stopie dyskontowej	13
Wzajemna wymiana między Oddziałami informacji i wiadomości o ważniejszych zmianach w stosunkach majątkowych firm lub osób, których podpisy pojawiają się w obrocie wekslowym	12	Sprostowanie	13
		Kryzys zaufania a rynek pieniężny Polski w r. 1931	13
		Uzupełnienie „Spisu formularzy”	16

Ruch służbowy.

Nominacje.

Mieczysław Prauziński, Zastępca Dyrektora Oddziału w Katowicach, mianowany Dyrektorem Oddziału w Toruniu.

Emerytowanie.

Benedykt Wyszyński, urzędnik Oddziału we Lwowie i Zofja Rekner, urzędniczka Oddziału Głównego.

Zwolnienie ze służby.

Władysław Kiernicki, urzędnik Oddziału w Baranowiczach i Józef Pawuła, kandydat na urzędnika Oddziału w Łucku.

Walne Zebranie Akcjonariuszów Banku Polskiego.

Rada Banku Polskiego zawiadamia, że Zwyczajne Walne Zebranie Akcjonariuszów Banku odbędzie się 23 lutego 1932 r. o godzinie 9-ej rano w domu Banku Polskiego w Warszawie przy ul. Bieleńskiej 10. Przedmiotem obrad Walnego Zebrania będą następujące sprawy:

- 1) zatwierdzenie sprawozdania Banku za rok 1931 wraz z bilansem oraz rachunkiem zysków i strat;
- 2) zmiana art. 53 statutu;
- 3) wybór 3-ch członków Rady i 3-ch zastępców oraz 5 członków Komisji Rewizyjnej i 3-ch zastępców.

W razie gdyby Walne Zebranie w powyższym terminie nie doszło do skutku ze względu na brak kompletu, wymaganego art. 21 statutu, odbędzie się ono w tymże lokalu dnia 23 lutego 1932 r. o godzinie 10 rano, z tym samym porządkiem obrad, bez względu na liczbę obecnych akcjonariuszów.

Wydawanie kart wstępu zgłaszającym się akcjonariuszom, uprawnionym do uczestniczenia w Walnym Zebraniu, odbywać się będzie w Centrali Banku w Warszawie od 9 do 19 lutego włącznie.

Pełnomocnictwa do uczestniczenia w Walnym Zebraniu winny być przedstawione na 7 dni przed terminem Zebrania.

Zgodnie z art. 15 statutu Banku zwołanie Walnego Zebrania zostało ogłoszone w Monitorze Polskim Nr. 23 z dnia 29 stycznia 1932 r.

Wycofanie z obiegu srebrnych monet W. M. Gdańska.

(Dział XII Spisu Okólników).

Według ogłoszonego w Dzienniku Ustaw dla W. M. Gdańska rozporządzenia Senatu z 22 stycznia 1932 r. wycofane zostają z obiegu srebrne monety gdańskie po $\frac{1}{2}$, 1, 2 i 5 guldenów.

Monety powyższe przestają być z dniem 1 kwietnia 1932 r. ustawowym środkiem płatniczym i od powyższego terminu, t. j. od 1 kwietnia 1932 r. aż do 30 czerwca 1932 r. będą przyjmowane jedynie przez kasy państwowe W. M. Gdańska.

Na miejsce wycofanych z obiegu monet srebrnych wydaje W. M. Gdańsk nowe monety.

Podlegające wycofaniu monety gdańskie mogą Oddziały skupować do 30 kwietnia 1932 r., po-
czem winny odesłać posiadany zapas do Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku.

Przyjmowanie poleceń przekazów zagranicznych w walutach, nienotowanych w depeszy kursowej.

(Dział XII Spisu Okólników).

W myśl Okólnika Nr. 39 z 30 września 1931 r. mogą Oddziały kupować i sprzedawać jedynie pieniądze zagraniczne, wyszczególnione w wymienionym Okólniku oraz takie, których kurs jest podany w depeszy kursowej. Ponieważ nieraz zgłaszają się w Oddziałach klienci, którzy wyrażają zamiar przekazania gotówki zagranicę, a Oddziały odmawiają wykonania takiego polecenia z powodu braku notowania w depeszy kursowej waluty, w której przekaz ma być skuteczny, wyjaśnia się, że można przyjmować od klientów, a zwłaszcza instytucji państwowych polecenia na przekazy zagraniczne w walutach, nienotowanych w danym dniu w depeszy kursowej. W takich przypadkach należy pobierać od klientów za tymczasowym pokwitowaniem równowartość przekazywanej sumy w złotych, obliczoną według przybliżonego kursu, zapisywać ją na rachunku sum przechodnich względem Wydziału Zagranicznego i podawać w liście potrzebne szczegóły polecenia. Po otrzymaniu od Wydziału Zagranicznego obliczenia, przeprowadza się z klientem ostateczny rozrachunek. Gdyby jednak klient zażądał dokładnego obliczenia przy składaniu polecenia, winien Oddział porozumieć się telefonicznie (na koszt klienta) z Wydziałem Zagranicznym co do wysokości kursu i przeprowadzić całą transakcję normalnie w myśl wskazówek, zawartych w § 14 Instrukcji Służbowej cz. VII, a na blankiecie zawiadomienia (form. Nr. 432) zaznaczyć, że kurs został podany telefonicznie.

Wzajemna wymiana między Oddziałami informacji i wiadomości o ważniejszych zmianach w stosunkach majątkowych firm lub osób, których podpisy pojawiają się w obrocie wekslowym.

(Dział IV Spisu Okólników).

W związku z trudnościami finansowymi, w jakie popada coraz większa ilość firm, dokładna kontrola materiału informacyjnego staje się bezwzględnie koniecznością i winna być przeprowadzana przez Oddziały z jak największą starannością. Ważną zatem jest sprawna i szybka wymiana informacji pomiędzy Oddziałami, celem umożliwienia im rzeczowej oceny podawanych do dyskonta weksli. To też żądania Oddziałów o nadesłanie informacji należy załatwiać jak najszybciej.

Weksle firm lub osób, ubiegających się o nadzór sądowy, albo zgłaszających niewypłacalność lub likwidację, nie powinny zasadniczo być przyjmowane do portfela Banku Polskiego, natychmiastowa zatem wymiana między Oddziałami odnośnych wiadomości jest konieczna dla przerwania w odpowiednim momencie dalszego przyływu takich weksli; przyjmowane mogą być one tylko wyjątkowo, wykazywać muszą jednak bezwzględnie poza podpisem firmy niewypłacalnej co najmniej dwa żyra bezspornie pełnowartościowe, gwarantujące terminowy wykup weksli.

Ponieważ ustalenie Oddziałów, w których mogą się pojawiać ewentualnie weksle z podpisami danych firm, jest dość trudne i nie może być pewne, winny być wspomniane zawiadomienia wysyłane do wszystkich bez wyjątku Oddziałów tego samego dnia, w którym otrzyma się wiadomość o upadłości lub nadzorze sądowym.

Notatka o podobnej treści, zamieszczona w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 19 z 15 października 1931 r., str. 185, przestaje być aktualna.

Zamieszczanie imion i nazwisk pracowników w zapotrzebowaniach na płaszcze ochronne.

(Dział I Spisu Okólników).

W przesyłanych do Wydziału Administracyjnego (Dział Gospodarczy) blankietach zapotrzebowani (form. Nr. 689) na płaszcze ochronne dla pracowników kat. A i B, oraz na części garderoby odzieżowej dla pracowników kat. C, nie są zamieszczane częstokroć imiona i nazwiska osób, dla których przedmioty te są przeznaczone. Ponieważ Wydział Administracyjny prowadzi dla wydatków tego rodzaju specjalną kontrolę, utrudnioną z powodu braku wymienionych szczegółów, należy zawsze wskazywać nazwiska odnośnych osób, którym potrzebne przedmioty mają być dostarczone, ażeby nie opóźniać wykonania zamówienia.

Uzupełnienie spisu telefonów Banku Polskiego.

(Dział I Spisu Okólników).

W spisie telefonów Banku Polskiego należy zaznaczyć następujące zmiany:
na str. 39 Oddział w Łodzi:

Centrala telefoniczna, przez którą mogą być łączone aparaty Dyrektora Oddziału, jego Zastępcy i w sali biurowej	Nr. 195-80
Mieszkanie Dyrektora Oddziału (oddzielna linja)	„ 127-56
„ Zastępcy Dyrektora Oddziału.	„ 236-12
„ Izby Rozrachunkowej	„ 127-55
Wszystkie aparaty, czynne całą dobę, mogą być łączone z Warszawą i Oddziałami, oprócz aparatu Nr. 127-55.	
Dom dla urzędników, ul. Wierzbowa Nr. 40	„ 211-25
Lokal Koła Zrzeszenia Pracowników Banku Polskiego, ul. Wierzbowa Nr. 40	„ 212-12

Zmiana w urzędowej stopie dyskontowej,

którą należy zaznaczyć w „Wiadomościach Banku Polskiego” Nr. 1 z 15 stycznia 1932 r., str. 10:
Węgry z 8% na 7%, która obowiązuje od dn. 20.I.1932 r.

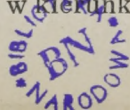
Sprostowanie.

W tabeli stopy dyskontowej, zamieszczonej w „Wiadomościach Banku Polskiego” Nr. 1 z 15 stycznia 1932 r., str. 10, w rubryce „Do 15 stycznia 1932 r.” winno być przy Jugosławiji $7\frac{1}{2}\%$, a nie jak omyłkowo podano $8\frac{1}{2}\%$.

Kryzys zaufania a rynek pieniężny Polski w r. 1931.

W dwóch poprzednich latach najwybitniejszą oznaką kryzysu była dysproporcja między tempem przyrostu dóbr a zdolności konsumpcyjnej społeczeństw oraz będąca następstwem tego raptowna i niezwykle silna niżka cen. W roku 1931 wysunął się na pierwszy plan kryzys zaufania, który znalazł swe odbicie najpierw w dziedzinie bankowej i kredytowej, a następnie łącznie z trudnościami skarbowymi wystąpił najjaskrawiej w postaci załamania się systemów walutowych całego szeregu państw.

Zaufanie zostało nadwerężone w kilku kierunkach. Pomijając t. zw. polityczny kryzys zaufania, który w skali międzynarodowej przybrał znamiona chroniczne, brak zaufania w stosunkach ekonomicznych uwydatnił się głównie w postaci zakłócenia międzynarodowego obiegu kapitałów, zamrożenia kredytów krótkoterminowych, zużytych na odbudowę względnie uzupełnienie aparatu produkcyjnego, i w trudnościach zamiany długów krótkoterminowych na zobowiązania długoterminowe. Począwszy od maja przejawy te wystąpiły w całej swej ostrości na międzynarodowym rynku pieniężnym. Zachwianie się w maju Austriackiego Zakładu Kredytowego i związanego z nim organicznie Amstelbanku było sygnałem alarmowym dla wszystkich wierzycieli, a w szczególności dla banków amerykańskich i zachodnio-europejskich, w kierunku jak najspiesznieszego wycofywania swych należności z państw środkowo-europejskich. Spowodowało to następnie załamanie się Danatbanku w Niemczech i znane powszechnie trudności walutowo-finansowe Niemiec, które to trudności odbiły się na Anglii, a następnie na całym szeregu walut, związanych mniej lub więcej z funtem angielskim. Ten brak zaufania, powodujący trudności dla całej gospodarki światowej, może być usunięty tylko w drodze akcji międzynarodowej i rzeczą naszą jest jedynie współdziałanie w kierunku przyspieszenia gospodarczej pacyfikacji świata.

Podobnie jak cały świat, Polska przechodzi przez kryzys zaufania, który obecnie utracił już te ostre formy, jakie się dały zauważyć we wrześniu i październiku 1930 r. oraz w drugim i trzecim kwartale 1931 r. Można powiedzieć, że oznaki kryzysu zaufania przeszły obecnie w stadium niejako stagnacji i dlatego należy zwrócić na ten problem szczególniejszą uwagę, gdyż—w razie utrwalenia się tych tendencji i braku akcji przeciwdziałającej—mogą one zaciążyć nad naszym rynkiem pieniężnym, jako trwałe osady, nie dające się już tak łatwo usunąć w przyszłości.

Jest zrozumiałą rzeczą, że na tle takiej sytuacji na zagranicznych rynkach pieniężnych musiał się uwydatnić na polskim rynku wpływ niekorzystnych czynników zewnętrznych w stopniu daleko silniejszym, niż w jakimkolwiek innym roku. Faktowi jednak, że Polska posiada mniej skomplikowaną strukturę gospodarczą i finansową i że była ona słabiej zaangażowana w międzynarodowej wymianie kapitałów oraz że nie przeprowadzała lekkomyślnie inwestycji, opartych na ustawicznie odnawianych kredytach krótkoterminowych, należy w pierwszym rzędzie zawdzięczać ten rezultat, że pozostała w rzędzie państw, których system kredytowo-walutowy nie uległ zachwianiu ani załamaniu. Z drugiej strony zdarzenia te musiały spowodować ujemne zjawiska na naszym rynku, wyrażające się przedewszystkiem znacznym jego osłabieniem. W zasadzie wpływ międzynarodowego kryzysu zaufania na stosunki rynku pieniężnego Polski był tylko pośredni. Bezpośrednie skutki uwydatniły się w związku z zachwianiem się Austriackiego Zakładu Kredytowego w Wiedniu i Amstelbanku w postaci silnego nacisku wkładców na kilka banków polskich, związanych z temi instytucjami, zwłaszcza na terenie Małopolski i Śląska. Nie były one jednak zbyt silne, gdyż, mimo całego szeregu ciosów, ciągłego pogorszania się sytuacji i niezwykle zakłóconych stosunków finansowych świata, podstawy naszego gospodarstwa—finanse publiczne, kredyt i waluta—nie zostały zachwiane, a nieuchronne osłabienie naszego organizmu, jakie musiało się w tych warunkach uwydatnić, było mniejsze, aniżeli w całym szeregu innych krajów.

Tem większa jednak cięży na nas odpowiedzialność w utrzymaniu istniejącego stanu rzeczy, gdyż zachodzi coraz więcej oznak, że obecne zjawiska nie są bynajmniej przejściowe i że gospodarstwo polskie będzie przez dłuższy czas zdane na swe własne siły w dziedzinie zaopatrzenia kapitałowego. Pamiętać ponadto należy, że gdyby się nawet te pesymistyczne horoskopy nie ziściły, to poprawy naszej sytuacji gospodarczej pod wpływem bodźców zewnętrznych należy oczekiwać dopiero jako zjawiska wtórnego i pośredniego, gdy w głównych centrach gospodarczych utrwalą się na dobre pomyślne konjunktury.

W tych warunkach nadejście decydującej poprawy na polskim rynku pieniężnym uzależnione jest od przywrócenia i spotęgowania zaufania przedewszystkiem w znaczeniu indywidualnym, t. j. w stosunkach między wierzycielem, producentem i sprzedawcą z jednej, a dłużnikiem, odbiorcą i kupującym z drugiej strony. W czasie obecnego kryzysu wydaje się być najważniejszym zadaniem odzyskanie z powrotem zaufania wierzyciela, gdyż bez tego nie można myśleć o przełamaniu kryzysu kredytowego.

Kwestję przywrócenia indywidualnego zaufania w krótkoterminowych stosunkach na rynku pieniężnym należy uważać jako wstępny krok w kierunku stabilizacji stosunków kredytowych. Akcja dalsza, mająca na celu wzmocnienie zaufania do banków, lokat długoterminowych i złotego, jest wtedy daleko łatwiejsza. Kryzys spełni wówczas swą uzdrawiającą rolę w dziedzinie kredytu, jeżeli utrwali się w społeczeństwie powszechne zrozumienie kilku truizmów. Sprawne funkcjonowanie systemu kredytowego, łatwość i potanie kredytu zależą od stopnia pewności wierzyciela co do punktualnego wywiązywania się dłużników z zobowiązań. Kredyt krótkoterminowy może być używany tylko i wyłącznie na cele obrotowe. Kredyt winien stanowić jedynie dopełnienie kapitałów obrotowych przedsiębiorstw i pozostawać w stosunku do tych ostatnich na poziomie możliwie niskim. Każde inwestycje powodują zawsze zapotrzebowanie nowych kapitałów, a już wykonane wymagają zwiększonej ilości środków obrotowych.

Gospodarstwo nasze opiera się na kredycie i od uzdrowienia jego podstaw zależy rozwój i dobrobyt społeczeństwa. Brak zaufania, jako zjawisko psychologiczne, musi być leczone oddziaływaniem na psychikę, bez zaniedbywania jednak niezwykle ważnych środków prawnych i technicznych, których zastosowanie może przyczynić się wydatnie do poprawy sytuacji. Dzięki wykazanej w ciągu roku sprawozdawczego dużej odporności i wytrzymałości organizmu gospodarczego Polski zachodzą pomyślne warunki obiektywne, gwarantujące powodzenie tej akcji niezwykle doniosłej dla całości życia gospodarczego, a w szczególności dla rozwoju polskiego rynku pieniężnego.

W normalnym przebiegu wypadków winno było nastąpić w roku 1931 pewne upłynnienie rynku pieniężnego, wobec ograniczania rozmiarów dokonywanych inwestycji, niżki cen, mniejszych obrotów towarowych, silnego spadku produkcji, skurczonej ilości zapasów towarowych, ciężących na rynku, stopniowego regulowania dawniejszych zobowiązań oraz przystosowywania się większości zdrowych przedsiębiorstw do ograniczonych możliwości zbytu.

W rzeczywistości jednak uwydatniło się pogorszenie sytuacji wobec przemożnego wpływu wykazanych poprzednio objawów kryzysu zaufania i całego szeregu innych czynników ujemnych. Odpływ wkładów, pokrywanie deficytów skarbowych z lokat, wycofywanych z banków państwowych, i konieczność utrzymywania wysokiego poziomu pogotowia kasowego zmuszały do dalszego kontynuowania ograniczeń kredytowych. Intensywne spłacanie zagranicznych kredytów bankowych, towarowych i gotówkowych, zaciągniętych bezpośrednio przez większe przedsiębiorstwa, zamrożenie kredytów rolniczych, spadek siły nabywczej ludności, trwający w dalszym ciągu wysoki poziom niewypłacalności i upowszechnianie się transakcji gotówkowych w handlu były dalszemi czynnikami, powiększającymi dysproporcję między popytem a podażą kapitałów.

Przewaga tendencji pomyślnych, działających w kierunku upłynnienia i poprawy sytuacji na rynku pieniężnym, trwała głównie w pierwszym kwartale 1931 r., w ciągu którego dominowała dążność zmierzająca do przywrócenia równowagi, zachwianej w jesieni 1930 r. W drugim kwartale, a w szczególności od maja 1931 r., sytuacja ulegała stałemu pogorszeniu na tle wydarzeń międzynarodowych i zaostrzającego się kryzysu zaufania. Kryzys zaufania miał początkowo bierny charakter na tle wysokiego poziomu niewypłacalności i nieufności co do układu stosunków gospodarczych. Poczynając jednak od lipca 1931 r. uzewnętrznił się on czynnie w postaci wycofywania wkładów, tezauryzacji banknotów, ucieczki kapitałów zagranicę. Pewne uspokojenie psychiczne dało się zauważyć w końcowych miesiącach roku, chociaż ultimo roku było ciężkie wobec powolnego powrotu wycofywanych wkładów.

Tezauryzacja banknotów, jakkolwiek w istocie swej oddziaływa deflacyjnie, to jednak nazewnątrz sprawia wrażenie inflacji, gdyż powoduje konieczność zwiększenia obiegu banknotów. Fakt, iż obieg nie uległ w ciągu roku silniejszym zmianom, dowodzi zaufania społeczeństwa do złotego. Pogłębienie jednak tego zaufania na tle bolesnych doświadczeń z lokatami nazewnątrz kraju i z wycofywaniem wkładów byłoby najlepszym środkiem do przezwyciężenia obecnej trudnej sytuacji, której poprawa zależy w pierwszym rzędzie od nas samych. Wtedy dopiero nadejdzie odpowiedni moment do usuwania ujemnych skutków deflacji i rozszerzenia działalności kredytowej drogą zwiększenia emisji banknotów, gdyż wówczas istnieć będzie pewność prawidłowego zużycia tych kredytów w związku ze wzrostem obrotów. Dopóki niema tej pewności, a natomiast istnieje obawa zużycia zwiększonej siły kupna na cele, osłabiające pozycję złotego, liberalna polityka kredytowa Banku Polskiego nie przezwyciężałaby kryzysu a mogłaby natomiast przyczynić się do zwiększenia ilości objawów ujemnych.

Z pośród trwałych zmian, jakie zaszły w roku 1931 na rynku pieniężnym i które dają pewną podstawę do poprawy sytuacji z chwilą nadejścia pomyślniejszych warunków gospodarczych, należy wymienić następujące. Przedewszystkiem niema tych trudności i obciążenia rynku, jakie istniało w latach poprzednich, z powodu wysokiego poziomu zapasów towarowych i wykończania rozpoczętych inwestycji. Upowszechniło się coraz bardziej używanie weksli krótkoterminowych, firmy słabsze zostały wyeliminowane z obrotu, zobowiązania zaległe w znacznej mierze uregulowane, a wycofane wkłady, które uległy tezauryzacji, względnie lokacie zagranicą, dają gwarancję dodatkowego ich przyrostu z chwilą powrotu zaufania. Odporność organizmu bankowego jest najwyraźniejszym dowodem daleko posuniętej konsolidacji na rynku pieniężnym. Skrócone terminy obiegu wekslowego wzmacniają znacznie płynność i pozwalają bankom na swobodniejszą politykę mimo kurczenia się ilości środków cudzych.

Z drugiej strony istnieje szereg trwałych zjawisk, które oddziaływać będą ujemnie na przyszłość rynku pieniężnego. Ponieważ zdolność majątkowa odbiorców towarowych zredukowana została do minimum, a wytwórcy nie chcą lub nie mogą ich w dalszym ciągu finansować, coraz szersze kręgi zatacza wymiana gotówkowa, a tem samem powiększa się nacisk deflacyjny. Istnieje w obiegu wielka ilość weksli finansowych, nieopartych na realnych transakcjach, gdyż ilość wystawianych weksli nie zmniejszyła się w takich rozmiarach, w jakich należałoby się tego spodziewać po spadku obrotów i utracie przez weksel swej obiegowej wartości jako zastępczego środka płatniczego. Zredukowane do minimum krótkoterminowe zadłużenie wobec zagranicy nie doprowadziło wprawdzie do żadnych poważniejszych wstrząsów, ale zwiększyło natomiast bardzo silnie anemię kapitałową kraju.

UZUPEŁNIENIE „SPISU FORMULARZY”.

Nowe formularze.

Nr. formularza	NAZWA FORMULARZA	Termin przechowy- wania		Rodzaj formularza	Przeciętna ilość formularza, po- trzebna w Oddziale		U w a g a
		miesię- cy	lat		miesięcz- nie	rocznie	
373	Czeki na rachunki oprocentowane	—	10	książeczka	—	—	W miarę potrzeby
374	Zawiadomienie Oddz. Głównego (żyro i przekazy) o zasiłku kasowym dla Izby Skarbowej	—	1	kartka	—	—	W miarę potrzeby Oddziały, w siedzibie których są Izby Skarbowe
375	Zestawienie pozycji uznania i obciążenia na r-ku żyrowym Izby Skarbowej	—	1	bloczek	—	—	W miarę potrzeby Oddziały, w siedzibie których są Izby Skarbowe
699	Wykaz czynności (zestaw. dzienne)	—	1	arkusz	—	12	
700	Wykaz czynności (zestaw. miesięczne)	—	1	„	—	12	
Centr. 62	Zawiadomienie Wydziałów i Oddziałów o przeniesieniu pracowników do wyższego stopnia płac	bez term.		kartka	—	300	
Centr. 63	Ślubowanie pracownika przy przejściu na etat	bez term.		kartka	—	—	W miarę potrzeby
Centr. 64	Zawiadomienie pracownika o zaliczeniu go do kategorii pracowników etatowych	bez term.		kartka	—	50	
Centr. 65	Zawiadomienie kandydata o zaliczeniu go do kategorii pracowników nieetatowych	bez term.		kartka	—	50	
Centr. 209	Karta wstępu do gmachu Banku Polskiego	—	grzbiet 3	bloczek	—	—	W miarę potrzeby
Centr. 553	Rachunki lorowe zagraniczne (zał. do raportu kasowego)	—	1	arkusz	—	1.000	
Centr. 565	Zawiadomienie klienta o dokonanych przelewach	—	10	kartka	—	1.000	

Unieważnione.

23	Terminarz weksli zamiejscowych	—	1	karton	—	—	
72	Zestawienie sztuk zainkasowanych weksli i dokumentów inkasowych (do wykazu czynności)	3	—	kartka	—	—	
671	Protokół podawczy listów otrzymanych i wysłanych	—	10	książka	—	2	
685	Wykaz czynności	—	1	arkusz	—	—	
Centr. 311	Podział kluczy kasowych w Oddziale	—	10	kartka	—	—	